

specifikace: K řízení o žalobě na náhradu škody, která měla žalobkyni vzniknout vynaložením nákladů na právní zastoupení ve správním řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví, který zamítl návrh žalované na prohlášení zapsané ochranné známky žalobkyně za neplatnou, je v prvním stupni příslušný okresní soud.

§ 9 odst. 1 o. s. ř.

§ 9 odst. 2 písm. g) o. s. ř.

§ 39 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích

Ncp 636/2020

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze jako soud nadřízený rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Kučery a soudců Mgr. Martina Řezníčka a JUDr. Aleše Šťastného v právní věci

žalobkyně: **JUMPING INTELLECTUAL PROPERTY, s. r. o.,** IČO 03504883
sídlem Petráská 1168/29, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Kabešem
sídlem Petráská 1168/29, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **XY s. r. o.,** IČO XY
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Bejčkem
sídlem Dukelských hrdinů 976/12, 170 00 Praha 7

o 6 534 Kč s příslušenstvím,

vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 24 C 245/2020, o určení věcné příslušnosti,

takto:

K projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá žalobou doručenou Okresnímu soudu v Táboře (dále jen „předkládající soud“) dne 25. 6. 2020 po žalované zaplacení žalované částky jako náhrady škody s odůvodněním, že žalobkyně byla nucena vynaložit žalovanou částku na náklady za právní zastoupení ve správním řízení vedeném Úřadem průmyslového vlastnictví (dále i jen „Úřad“) o návrhu žalované na prohlášení zapsané obrazové ochranné známky žalobkyně č. 304889 (dále i jen „ochranná známka“) za neplatnou, který byl jako nedůvodný zamítnut (o náhradě nákladů řízení Úřad nerozhodl). Žalobkyně dovozovala opodstatněnost svého nároku i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 23 Cdo 1780/2017.

2. Předkládající soud předložil věc Vrchnímu soudu v Praze (dále jen „nadřízený soud“) k rozhodnutí podle § 104a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), neboť má za to, že „vzhledem k tomu, že pro vymezení věcné příslušnosti podle § 9 odst. 2 písm. g) o. s. ř. není rozhodné, zda jde o nároky vzešlé z právních úkonů nebo zda jde o nároky z titulu náhrady škody nebo bezdůvodného obohacení, mohlo by se jednat o věc týkající se práv duševního vlastnictví, k jejímuž projednání dle citovaného ustanovení o. s. ř. ve spojení s § 39 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, je věcně příslušný Městský soud v Praze“.
3. Žalobkyně k postupu předkládajícího soudu uvedla, že předmětem řízení není žádné posouzení práv z duševního vlastnictví, nýbrž pouze náhrada škody, a proto je dána věcná příslušnost předkládajícího soudu podle § 9 odst. 1 o. s. ř.
4. Žalovaná k postupu předkládajícího soudu uvedla, že se přiklání k názoru, že podstata žalovaného nároku netkví v oblasti duševního vlastnictví, byť nárok vychází z nákladů správního řízení před Úřadem. Zároveň namítla nedostatek pravomoci soudu, neboť předmětem řízení jsou fakticky náklady správního řízení, o nichž může rozhodovat výlučně správní orgán, před kterým bylo správní řízení vedeno.
5. Řízení se koná u toho soudu, který je věcně příslušný. Pro určení věcné příslušnosti jsou až do skončení řízení rozhodné okolnosti, které tu jsou v době jeho zahájení (§ 11 odst. 1 o. s. ř.). Věcnou příslušnost zkoumá soud kdykoli za řízení (§ 104a odst. 1 o. s. ř.).
6. Podle § 9 odst. 1 o. s. ř., nestanoví-li zákon jinak, jsou k řízení v prvním stupni příslušné okresní soudy.
7. Podle § 9 odst. 2 písm. g) o. s. ř. krajské soudy rozhodují jako soudy prvního stupně ve sporech vyplývajících z práva duševního vlastnictví.
8. Žalobkyně se domáhá žalobou zaplacení nárokové částky jako náhrady škody, která jí měla vzniknout vynaložením nákladů na právní zastoupení ve správním řízení před Úřadem, který zamítl návrh žalované na prohlášení zapsané ochranné známky žalobkyně za neplatnou.
9. Pro účely posouzení procesní otázky věcné příslušnosti soudů k projednávání věci je rozhodné vymezení předmětu sporu v žalobě, což odpovídá dispoziční zásadě ovládající civilní sporné řízení (viz například usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 2. 2012, sp. zn. I. ÚS 3348/10). Otázka, jak případně bude (by měla být) věc posouzena v rámci samotného rozhodování ve věci samé (důvodnost žaloby), je pro účely rozhodnutí nadřízeného soudu o věcné příslušnosti podle § 104a odst. 2 poslední věta o. s. ř. bezpředmětná.
10. Jestliže žalobkyně opírá žalobu o tvrzení, že žalovaná jí způsobila podáním nedůvodného návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou škodu spočívající ve vynaložení nákladů na právní zastoupení ve správním řízení před Úřadem, pak zjevně nejde o spor vyplývající z duševního vlastnictví bez ohledu na to, že předmětem správního řízení před Úřadem byly nároky plynoucí z průmyslového vlastnictví.
11. K předkládajícím soudem předestřenému užití ustanovení § 9 odst. 2 písm. g) o. s. ř. nadřízený soud připomíná, že z obsahu žaloby se nepodává, že by se věc, jak byla vymezena žalobkyní v žalobě, týkala uplatnění nároku na náhradu škody ze samotného porušení práv duševního vlastnictví. Již jen proto nepřichází pro účely procesního rozhodnutí o věcné příslušnosti do úvahy úprava věcné příslušnosti krajských soudů podle uvedeného ustanovení.
12. Zbývá dodat, že žalobkyní zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 23 Cdo 1780/2017 se týkal sporu o nároku na náhradu škody, která podle žalobních tvrzení vznikla žalující straně tím, že vynaložila náklady na právní pomoc advokáta při mimosoudní ochraně svých porušených práv duševního vlastnictví (o nároku na náhradu škody rozhodoval

v prvním stupni Městský soud v Praze); z uvedeného je zřejmé, že v projednávané věci jde o skutkově odlišný spor.

13. Lze proto uzavřít, že k řízení o žalobě na náhradu škody, která měla žalobkyni vzniknout vynaložením nákladů na právní zastoupení ve správním řízení před Úřadem, který zamítl návrh žalované na prohlášení zapsané ochranné známky žalobkyně za neplatnou, je v prvním stupni příslušný okresní soud ve smyslu obecné úpravy věcné příslušnosti soudů pro sporné občanské soudní řízení obsažené v § 9 odst. 1 o. s. ř., když se nejedná o spor (věc), pro který (kterou) by byla založena v prvním stupni věcná příslušnost krajských soudů podle § 9 odst. 2 o. s. ř. nebo podle jiného právního předpisu.
14. Vrchní soud v Praze jako soud nadřízený proto z těchto důvodů rozhodl podle § 104a odst. 2 poslední věta o. s. ř. tak, že k projednání a rozhodnutí této věci jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy.
15. Usnesením o věcné příslušnosti jsou účastníci a soudy vázáni (§ 104a odst. 7 o. s. ř.).
16. Nadřízený soud závěrem připomíná, že sám může rozhodovat pouze o věcné příslušnosti v mezích § 104a o. s. ř., a nemá proto oprávnění k užití jiných procesních prostředků, které se týkají řízení v prvním stupni podle části třetí o. s. ř., tedy není nadán oprávněním ani k posuzování jiných podmínek řízení, jako je například žalovanou namítaný nedostatek pravomoci soudu (touto námitkou se bude zabývat soud, který je příslušný rozhodovat ve věci v prvním stupni).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Praha 5. října 2020

JUDr. František Kučera
předseda senátu